

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci vyžiadanej osoby **Š. K.** pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 3 Trestného zákona Českej republiky a iné na neverejnom zasadnutí 6. decembra 2010 v Bratislave o sťažnosti vyžiadanej osoby proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 12. novembra 2010, sp. zn. 3 Ntc 6/2010, takto

r o z h o d o l :

Podľa 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby **Š. K. sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením Krajský súd v Trnave rozhodol, že podľa § 16 ods. 1 zák. č. 154/2010 o Európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len zákon o EZR) sa **Š. K.** berie do vydávacej väzby. Tomuto rozhodnutiu predchádzalo vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu orgánmi Českej republiky (Obvodný súd pre Prahu 3) a vzatie menovaného do predbežnej väzby uznesením Krajského súdu v Trnave z 28. októbra 2010, sp. zn. 3 Ntc 6/2010, ktorá plynie od 26. októbra 2010.

Proti uzneseniu podala sťažnosť vyžiadaná osoba prostredníctvom obhajcu, v ktorej namieta dôvodnosť a odôvodnenie dotknutého rozhodnutia. Konkrétne uvádza:

„S týmto odôvodnením sa nestotožňujem. Ja sa stále zdržiavam v **Š.**, na adrese **N.**, kde som riadne prihlásený k pobytu. O tejto skutočnosti vedia na miestnom úrade. Do 24.02.2010 som býval na adrese **Š., K.** Z Českej republiky mi nebola do miesta môjho bydliska zaslaná žiadna zásielka. Z týchto skutočností vyplýva, že nie je potrebné zabezpečovať moju prítomnosť na území Slovenskej republiky, pretože ja sa na území Slovenskej republiky, na adrese môjho trvalého pobytu riadne zdržiavam a nie je odôvodnená ani obava z marenia účelu konania o európskom zatýkacom rozkaze. Od obmedzenia mojej osobnej slobody až doposiaľ, som k týmto skutočnostiam nebol vypočutý priamo pred súdom, ktorý rozhodoval

tak o vzatí mojej osoby do predbežnej väzby, ako aj do vydávacej väzby a preto sa súd nemohol dostatočne oboznámiť s mnou uvádzanými skutočnosťami.

Z toho dôvodu žiadam, aby nadriadený súd zrušil sťažnosťou napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave a prepustil ma z vydávacej väzby na slobodu.“

Š. K. podal, resp. odôvodnil sťažnosť aj osobným písomným podaním. Najvyššiemu súdu boli predložené i ďalšie dve jeho predchádzajúce podania, adresované priamo tomuto súdu, ktoré sú obsahovo sťažnosťami proti predchádzajúcemu uzneseniu Krajského súdu v Trnave o vzatí do predbežnej väzby. Keďže menovaný bol už v medziobdobí vzatý týmto súdom do vydávacej väzby, najvyšší súd ich považoval za súčasť sťažnostných dôvodov proti rozhodnutiu o vzatí do tejto (vydávacej) väzby, na ktorú sa predbežná väzba transformovala.

Obsahom dôvodov, formulovaných vyžiadanou osobou sú v podstatnom súhrne okolnosti, prezentované prostredníctvom obhajcu, teda zdržiavanie sa na uvádzanej adrese v Š. a nevypočutie sudcom v doterajšom priebehu vydávacieho konania pred rozhodnutím o väzbe. Okrem toho namieta potrebu svojej prítomnosti v Slovenskej republike, kde je proti nemu vedené trestné stíhanie v L. pre prečin krádeže, ktoré bolo prerušené a tiež z dôvodu výkonu trestu verejnoprospešných prác, ktorý mu bol uložený právoplatným rozsudkom Okresného súdu Galanta z 24. septembra 2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nadriadený súd Krajského súdu v Trnave v zmysle § 191 ods. 2 písm. b/ Tr. por. preskúmal podľa § 192 ods. 1 na základe podanej sťažnosti správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť nie je dôvodná.

Krajský súd správne aplikoval ustanovenia zákona o EZR, a v zmysle jeho § 1 ods. 2 subsidiárne i Trestného poriadku z hľadiska konania i rozhodnutia o predmetnej otázke a v rozhodnutí identifikoval svojmu rozhodnutiu predchádzajúce procesné úkony orgánov štátu pôvodu a príslušných slovenských orgánov, vrátane návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave. Tiež citoval ustanovenie § 16 ods. 1 zákona o EZR, ktorý bol základným podkladom na rozhodnutie.

Z hľadiska dôvodov sťažnosti vyžiadanej osoby je potrebné dodať nasledovné:

Inštitút vydávacej väzby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze (§ 16 zákona o EZR) má iný charakter než väzba v rozsahu jej úpravy v štvrtej hlave prvej časti Trestného poriadku.

To platí aj o dôvodoch tejto väzby. Je síce tiež prostriedkom na zabezpečenie účasti osoby obvineného v konaní (v tomto prípade vydávacom), jej dôvody však nie sú vymedzené tak striktne ako v ustanovení § 71 Tr. por.

Nie je teda potrebné na základe doteraz zistených konkrétnych skutočností konštatovať obavu z úteku, ovplyvňovania dokazovania alebo ďalšieho páchania trestnej činnosti v zmysle § 71 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ Tr. por. Taktiež súd nepreskúmava dôvodnosť podozrenia zo spáchania skutku, pre ktorý je osoba vyžiadaná a správnosť právnej kvalifikácie tohto činu z hľadiska práva štátu pôvodu (z hľadiska právneho poriadku Slovenskej republiky naposledy uvedenú otázku skúma až pri rozhodovaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 22 ods. 3 až 5, a to v súvislostiach použitia § 23 zákona o EZR).

Konštatovanie potreby zabezpečenia účasti vyžiadanej osoby, resp. zabránenie zmarenia účelu vydávacieho konania, ktoré je právnym dôvodom napadnutého rozhodnutia v zmysle § 16 ods. 1 zákona o EZR, teda nemôže byť spochybnené údajmi uvedenými v podanej sťažnosti týkajúcimi sa údajného miesta hláseného pobytu vyžiadanej osoby a zdržiavaním sa na tomto mieste.

Keďže sa trestné konanie vedie v cudzine, nemožno požadovať a nie je možné vyčerpanie iných, procesne podporených represívnych prostriedkov vo vzťahu k zabezpečeniu osoby obvineného orgánmi Českej republiky (ako je predvedenie). Faktom pri tom je, že Š. K. je týmito orgánmi stíhaný pre viacero trestných činov s trestnou sadzbou až (podľa údajov vydaného európskeho zatýkacieho rozkazu) na 8 rokov trestu odňatia slobody (s čím súvisí, že odsekom v predmetnom rozkaze neoznačená kvalifikácia je daná podľa § 247 ods. 3 Tr. zák. Českej republiky).

Š. K. je súčasne je stíhaný v Slovenskej republike pre prečin podľa § 212 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Pokiaľ sa na túto okolnosť odvoláva (rovnako ako na už tuzemským súdom uložený trest verejnoprospešných prác), bude vecou Krajského súdu v Trnave vysporiadať sa s touto otázkou pri rozhodovaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu

na základe už prokurátorom podaného návrhu, v rozsahu a súvislostiach už vyššie označených zákonných kritérií (rovnako ako s otázkou premlčania, pretraktovanou už v návrhu prokurátora na vzatie do predbežnej väzby, a to z hľadiska kritérií § 23 ods. 1 písm. e) zákona o EZR). Pri rozhodovaní o vydávacej väzbe ide o zabezpečenie vyžiadanej osoby na účel tohto konania, nie však o prejudikovanie rozhodnutia, ktoré je jeho výsledkom (ak nejde o obligatórne vzatie do vydávacej väzby naviazané na rozhodnutie o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 16 ods. 2 zákona o EZR).

Pokiaľ ide o v sťažnosti namietané doterajšie nevypočutie súdom v rámci tohto konania, ide tiež o rozdiel oproti rozhodovaniu o väzbe v konaní vedenom na základe obvinenia orgánmi Slovenskej republiky. K výsluchu, resp. osobnému vyjadrovaniu sa k relevantným okolnostiam môže dôjsť následne pri rozhodovaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu, a to vždy na základe žiadosti vyžiadanej osoby alebo jej obhajcu, ktorá ma za následok konanie verejného zasadnutia (§ 22 ods. 3 zákona o EZR). Od rozhodnutia o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu potom bude závisieť i ďalšie trvanie väzby v zmysle § 16 ods. 3 písm. b), resp. § 16 ods. 2 a § 22 ods. 8 a 9 zákona o EZR.

Len na dôvažok možno podotknúť, že ide o pozbavenie slobody podľa Čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na ktoré sa (na rozdiel od písm. c) tohto odseku) nevzťahujú práva podľa Čl. 5 ods. 3 Dohovoru.

Na základe uvedeného je potrebné konštatovať vecnú a právnu správnosť rozhodnutia Krajského súdu v Trnave a naopak neodôvodnenosť podanej sťažnosti, ktorú ako takú najvyšší súd zamietol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 6. decembra 2010

JUDr. Peter K r a j č o v i č , v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková